

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№195

гр. Перник, 13 декември, 2011г.

Административен съд - Перник, в публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди и единадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Слава Георгиева

при секретаря Теодора Маринкова, като разгледа докладваното от съдията административно дело № 295/2011 г. по описа на Административен съд Перник, за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по искова молба от И.Д.Н., с която съдът е сезиран с искане да бъде осъден ответника ОД на МВР-Перник да заплати 4000лв., представляващи обезщетение за материални вреди, в следствие на отменено наказателно постановление и отнето свидетелство за правоуправление. Ищецът твърди, че с влязло в сила решение постановено по НАХД № 69/2010г. съдебен състав при районен съд Радомир е отменил като незаконосъобразно наказателно постановление № 2029/2009г. издадено от началник сектор ПП при ОД на МВР-Перник, с което за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 182, ал. 2, т. 6 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 200лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца. С уточнителна молба по делото претендира, че претенцията произтича от отменен по съответния ред от районен съд Радомир акт-наказателно постановление, вредите са в следствие на наказателното постановление, с което му е отнето свидетелството за правоуправление. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответника по иска ОД на МВР-Перник чрез процесуалния си представител изразява становище за недопустимост на иска, тъй като счита, че в случая не е налице отменен по съответния ред административен акт. На следващо място посочва, че отнемане на свидетелството за правоуправление е извършено от служители при СДВР, поради което искът е предявен срещу ненадлежна страна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Окръжна прокуратура Перник, чрез прокурор Стефанова пледира, че исковата претенция е недопустима, тъй като се претендират вреди в следствие на отменено по съдебен ред наказателно постановление, което не е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК и не може да се претендира обезщетение по реда на ЗОДОВ. Предлага производството да бъде прекратено, а в случай, че не бъде уважено това искане излага съображения за отхвърляне на исковата претенция.

Административен съд Перник, след като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните намира, че претенцията на ищцовата страна е процесуално недопустима.

На 13.10.2009г. служител на II-ро РУ "Полиция" при ОД на МВР-Перник съставя на И.Н. акт за установяване на административно нарушение на Закона за движение по пътищата. Въз основа на него Началник на сектор ПП при ОД на МВР-Перник издава наказателно постановление № 2029/2009г. и го връчва на ищеца на 01.02.2010г.. На 08.02.2010г. И. подава жалба срещу наказателното постановление. Образувано е АНХД № 69/2010г. по описа за 2010г. на Районен съд Радомир. С влязло в сила

решение № 79/22.04.2010г. по АНХД № 69/2010г. постановлението е отменено като незаконосъобразно.

По допустимостта на иска:

Съгласно чл. 203, ал. 1 от АПК исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на глава единадесета, като за неуредените въпроси се прилага ЗОДОВ. Законодателят въвежда като абсолютна процесуална предпоставка за иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ изискването по чл. 204, ал. 1 от АПК искът да се предяви след предварителна отмяна на административен акт по съответния ред. Състава намира, че нито в исковата молба, нито в уточняващата молба са наведени факти или представени доказателства за предварително отменен административен акт. Напротив и в исковата молба и в уточнителната такава се твърди, че вредите произтичат от отменено наказателно постановление. Настоящия състав приема, че наказателните постановления не са административни актове по определението на чл. 21 от АПК и налагането на административно наказание с издаването на наказателно постановление не е типична административна дейност. Дейността на органите в системата на изпълнителната власт по налагане на административни наказания не представлява административна дейност, тя е специфична такава и се осъществява по реда на специалния закон - ЗАНН, като АПК е неприложим. Наказателното постановление по съществото си е израз на правораздавателна дейност и по отношение на него исковото производство по реда на чл. 203 и сл. АПК е неприложимо. С оглед на това, отмененото наказателно постановление не е идентично с отменен незаконосъобразен акт и то издаден при или по повод изпълнение на административна дейност, по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ. След като не е налице предварително отменен административен акт, липсва процесуална предпоставка за допустимост на иска.

На следващо място в исковата молба, с която е сезиран настоящия състав се твърди, че е налице противоправно отнемане на свидетелството за правоуправление. В тази връзка ответника по иска възразява, че не е активно легитимиран да отговаря по иска, тъй като отнемане на свидетелството за правоуправление се извършва от служители на МВР по постоянния адрес на лицето, който е посочен в наказателното постановление, като надлежен ответник в случая е СДВР, тъй като ищецът е с адрес гр. София и същият се води на отчет в гр. София. Процесуалният представител на ОД на МВР Перник заявява, че служители при ОД на МВР Перник не са отнемали свидетелството за правоуправление. По делото е приложена и докладна записка. По така направеното възражение в първото по делото съдебно заседание пълномощника на ищеца заяви, че не оспорва факта, че свидетелството за правоуправление е отнето в СДВР-София. С оглед на това настоящия състав намира, че така направеното възражение е основателно. Съгласно чл. 205 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Процесуалните предпоставки за исковото производство са свързани с възникването на право на иск и надлежното му упражняване. Процесуалната легитимация на ответника е сред положителните абсолютни процесуални предпоставките за възникване на правото на иск, а липсата ѝ има за последица недопустимост на иска и задължение на съда да върне исковата молба по чл. 130 от ГПК или да прекрати образуваното съдебното производство. Съдът, не е длъжен да напътства ищеца срещу кого да насочи иска си и кой трябва да е ответник. Ответника се определя единствено от ищеца. Съдът, извърши длъжимата служебна проверка за процесуална допустимост на предявения иск, в частта касаеща отнемане на свидетелството за правоуправление и приема, че той е насочен срещу ненадлежна

страна. Между страните няма спор, че отнемането на свидетелството за правоуправление е извършено от служители на СДВР, при връчване на наказателното постановление и изхождайки от Наредба № I-165 от 7.09.1999 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, където е посочено, че досието на водача се поддържа в актуално състояние по постоянен адрес на водача се налага убеждението, че действията по отнемане са извършени от друг административен орган, който не е ответник по делото. Изложеното мотивира състава да остави исковата молба без разглеждане, като процесуално недопустима и да прекрати производството по делото.

С оглед особеностите на исковото производство в рамките на административните правоотношения в глава единадесета на АПК са уредени и правилата за провеждане на обезщетителни производства. С оглед на това нормата на чл. 204 от АПК предвижда предварителна отмяна по съответния ред на административния акт, какъвто акт в случая не е наказателното постановление и успоредно с това нормата на чл. 205 от АПК насочва срещу кого следва да се предяви иска, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. С оглед на липса на административен акт, по определението на чл. 21 от АПК и липса на пасивна легитимация на ответника са въпроси относими към допустимостта на предявения иск, а не към неговата основателност. Изложеното мотивира съда да остави без разглеждане като процесуално недопустима исковата претенция и да прекрати образуваното съдебно производство.

Настоящия състав като взе в предвид обстоятелството, че ответника не е станал причина за завеждане на делото, както и изрично направеното искане в становището му за присъждане на разноски намирам, че следва ищеца да бъде осъден да заплати на ОД на МВР-Перник 150лева, представляващи юрисконсулско възнаграждение, определено съгласно чл. 8, вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, във връзка с чл. 143, ал. 4 от АПК.

Така мотивиран, Административен съд Перник, приема предявеният с исковата молба от И.Д.Н. иск против ОД на МВР Перник за присъждане на 4000лв. имуществени вреди за недопустим, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

Отменя протоколно определение от 25.11.2011г., с което е даден ход по същество на делото.

Оставя без разглеждане искова молба на И.Д.Н. ***.

Прекратява производството по АД № 295/2011г. по описа на Административен съд Перник.

Определението може да се обжалва с частна жалба в 7-мо дневен срок от получаване на съобщението пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: